

**Kamen,
še deček
v sredici**

Ivo Svetina

Kamen, še deček v sredici, gnezdo tajne govornice, za zastorom zraka stopinja smrti v praznem srcu piramide. Dan, še ocean v očesu, plamen še les na ognjišču doma, ki zvesta žival liže živec pesmi, da utripa biserovina v ušesu školjke.

Kri gre od mene kot plava pena mila, da drugujem s svojim koncem kot z bratom in si deliva kruh in delo, vino in spanje, ženo in mater. Deček, že risba doma, prostor, še topel pod licem kot skorja večernega hlebca, ki je šotor za naju brez imena v svitu. Deček, še smrt v svoji sencí, ki poje hiša japonske črke v piščalki stiha.

Deček, še kamen v lučki duše, naseljen z bitji bolečine in žeje, pozlačen s telesom mlečne vode; beseda te je ovila v svilo placente, da dišiš kot porodnica in strmiš skozi okno očesa na obalo strupa, ki ljubkuje tvoje ime v pričetku, ko čreda belo spi v iskrečem se pepelu.

Kamen, še slep v srcu, ki se tema utrneš na visokem nebu in se kača sladák spustiš v telo, da te bom iztrebil dragoceno seme in te izročil besedi kot darujem čoln površini, ki ni ne od vode ne od zraka. Tvoje življenje je prišlo od daleč; tkanje, ki vidi arabske roke tkalca; kruh, ki sliši žitno zrno; še nerojena žival, ki vonja svojega gospodarja.

Deček, že pesem v meni, ki se nevesta oblačim vanjo.